

Cesta pestounstvím

V roce 2023 bylo do ústavní
péče NOVĚ svěřeno víc než
500 dětí.

Celkem je v ústavní péči cca **6 300** dětí.

Změňme to

Naším přáním je, aby **každé dítě**, které nemůže zůstat ve své rodině, bylo umístěno **v rodině náhradní**. Dnes tomu tak není a děti, i ty úplně nejmenší, se stále umísťují do ústavní péče. Proto jsme založily Spirit2018, vyprávíme příběhy pěstounských rodin a otvíráme témata, o kterých se nemluví. E-book **Naše cesta pěstounstvím** je dalším kouskem ve snaze přispět k zlepšení postavení pěstounské péče v naší zemi a tím zároveň k zlepšení života dětí žijících mimo své biologické rodiny.

To, o čem v něm píšu, jsme já nebo mé kolegyně opravdu zažily. Pěstounství je práce, která se musí dělat s láskou a zároveň profesionálně. **Práce důležitá a náročná.**

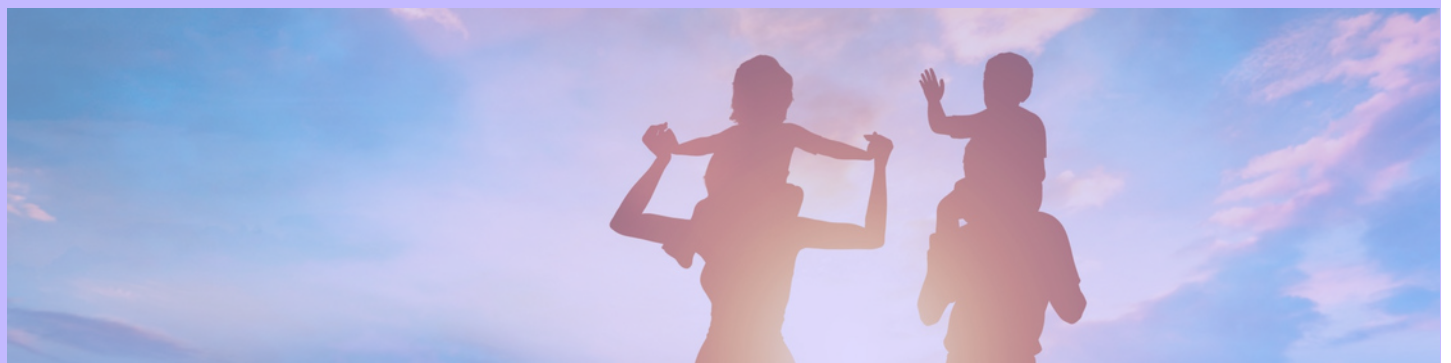
Profesionalita není absence citu a emocí, ale soubor znalostí a dovedností potřebných k výchově dětí s různými jinakostmi a schopnosti. Sepsala jsem tuto **Cestu pěstounstvím** pro vás, kterým není lhostejný **osud dětí žijících mimo své biologické rodiny**. Přeju si, aby byla inspirací a přínosem.

Děkuji těm, kteří se se mnou podělili o své postřehy a všem současným i budoucím pěstounským rodičům **držím palce**.

Marcela Tobiášová

FAKTA

- Občanský zákoník z roku 1811 zakotvoval smlouvu o schovanství, na základě které mohly být osamělé děti svěřeny do péče náhradních rodin.
- V období první republiky zaujímalá pěstounská péče v naší společnosti významné místo.
- Po druhé světové válce se v českých zemích pěstounská péče dostává do pozadí, preferována byla ústavní výchova.
- Roku 1950 byla pěstounská péče zrušena.
- Vrátila se až roku 1973 se zákonem o pěstounské péči, který byl později nahrazen zákonem o sociálně-právní ochraně dětí.

- Novela zákona 2013 zavedla přechodnou pěstounskou péči a doprovázení jak přechodných, tak "dlouhodobých" pěstounských rodin.
- Zákon v roce 2021 specifikoval tři typy pěstounské péče: zprostředkovanou pěstounskou péči, pěstounskou péči na přechodnou dobu a péči pěstounskou, nezprostředkovanou.
- I v roce 2023 stát umísťoval ty nejmenší děti do ústavní péče. Ke konci roku bylo ve Zdvopech nebo tzv. dětských centrech umístěno cca 100 dětí mladších jednoho roku.

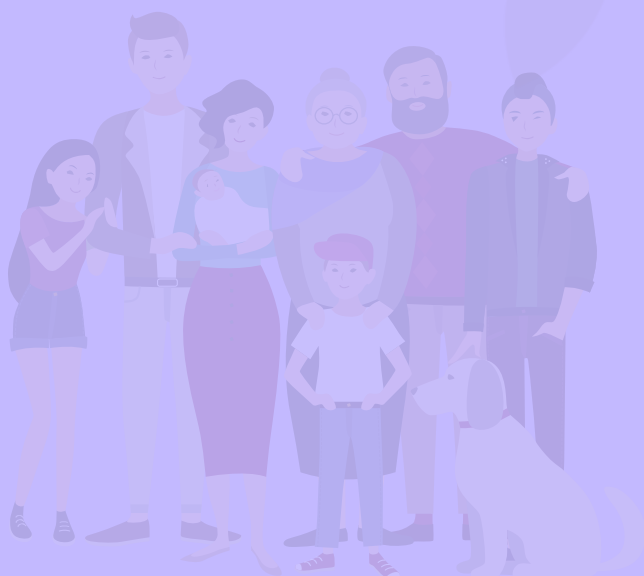
Co znamená:

ADOPCE

Pokud je dítě právně volné, může jít do adopce.

Dítě se po právní stránce stává dítětem adoptivních rodičů.

Někdo adopci považuje za nejvhodnější řešení, někomu ztráta jakékoliv vazby na biologickou rodinu nepřijde správná.

Ano, naše malá
je adoptovaná.
Milujeme ji.

Co znamená:

PŘECHODNÁ PĚSTOUNSKÁ PÉČE (PPPD)

Jedná se o dočasné řešení situace dítěte v krizovém období jeho života. Účelem pěstounské péče na přechodnou dobu je zejména poskytnout rodičům dítěte čas, aby si mohli upravit své poměry tak, aby byli znovu schopni převzít dítě do své péče, nebo se pro dítě našla jiná, vhodná, stabilní, náhradní rodina.

Jsme přechodní pěstouni.
Malou budeme brzy
předávat do adopce.
Milujeme ji. ____

Co znamená:

NEZPROSTŘEDKOVANÁ PĚSTOUNSKÁ PÉČE

Jedná se o pěstounskou péči, kdy je dítě v osobní péči osoby příbuzné nebo blízké, případně si pěstoun sám dítě vybral a požádal o jeho svěření do své pěstounské péče.

O dítě je pečováno v rámci širší rodiny či komunity.

Pečujeme o syna
mé sestry. Děti nesmí
trpět za chyby svých
rodičů.
Milujeme ho.

Co znamená:

ZPROSTŘEDKOVANÁ PĚSTOUNSKÁ PÉČE (DP)

Krajský úřad pro děti vedené ve své evidenci vyhledá žadatele o pěstounskou péči z evidence žadatelů o pěstounskou péči. Žadatel musí před zařazením do evidence projít odborným posouzením a přípravou.

Měli jsme doma
i v srdci ještě místo.
Stali jsme se pěstouny.
Máme svěřené dvě děti.
Milujeme je.

JAK ZAČÍT?

SOCIÁLNÍ ODBOR

Pokud uvažujete o tom stát se pěstounem, seberte odvahu a běžte na sociální odbor Vašeho obecního úřadu. Dostanete žádost, kterou si doma vyplníte a dohodnete si, kdy vás sociální pracovnice navštíví u vás doma. Prohlédne si Vaše bydlení a vyptá se na spoustu věcí.

KRAJSKÝ ÚŘAD

Otom, co o vás zjistila, napíše zprávu na Krajský úřad.

Právě tady se budou soustředit všechny výstupy z procesu žádosti - kromě zprávy ze sociálního odboru půjde i o zprávu od revizního lékaře, psychologa či výstup z přípravných kurzů.

PSYCHOLOG

Krajský úřad vás pozve na testy a někdy v celém průběhu šetření třeba i na pohovor s krajským psychologem. Ani na jedno se nedá předem připravit, není třeba znát otázky nebo mít naučené nějaké fráze. Buďte prostě upřímní: k druhým i sami k sobě. Psychologickým posouzením musí projít i biologické děti žijící ve společné domácnosti.

PŘÍPRAVA

Dalším krokem je **Příprava žadatelů k přijetí dítěte do rodiny.**

Její délka záleží na tom, pro jakou formu péče jste se rozhodli - PPPD 72 hodin, DP 48 hodin.

Příprava na pěstounství je proces, který si každý kraj dělá tak trochu po svém. Rozdílů jsou nejenom témata, ale způsob jejich prezentace či náklady.

Jaká témata považujeme za důležitá?

- sebepoznání
- jak komunikovat s dítětem a přistupovat k němu s vědomím jeho důstojnosti
 - jak poznat, co je právě teď důležité pro uspokojení citových, vývojových, sociálních a vzdělávacích potřeb dítěte
- jak pečovat o své potřeby a potřeby svých blízkých
 - jak dítě i sebe připravit na styk dítěte s rodiči a dalšími osobami blízkými
 - jak poznat a rozvíjet schopnosti a zájmy dítěte, a tím ho podpořit v sebedůvěře
 - jak a kdy navázat spolupráci s dalšími odborníky
 - jak nastavit a zvládnout proces předání dítěte
 - práva a povinnosti pěstounů i rodičů dítěte
 - práva a povinnosti doprovodných organizací, kraje a Ospodu

Pokud bychom mohli žadatelům o pěstounskou péči dát jednu radu, zněla by: Nebojte se.

Informace je třeba vstřebat a zakomponovat do svých představ, je třeba uvědomovat si své limity a svou kapacitu, zároveň je také nutné růst, pracovat na sobě, neuzavírat si různé cesty.

Příprava na roli pěstouna probíhá vlastně celý život. Dětství i vlastní rodičovství nás formují a mají vliv na to, jestli pochopíme důležitost rodiny pro vývoj dítěte, začneme o pěstounství vůbec přemýšlet a jestli se jím nakonec staneme.

Přijetí dítěte ovlivní nejenom životy pěstounů, ale i členů jejich rodin a vlastně i přátel. Věci se změní, bude náročnější udělat si čas na koníčky, sport, přibude řada starostí. Je fajn mít kolem sebe záchrannou síť lidí, kteří budou naše postoje chápat a s kterými budeme moc sdílet starosti i radosti, úspěchy, ale i neúspěchy.

**Domov můžeme charakterizovat jako místo,
kde jsme přijímání takoví, jací jsme,
kde se nemusíme přetvařovat,
kde nemusíme nic předstírat.
Je to místo klidu a odpočinku.
Díky tomu můžeme mít pocit jistoty a bezpečí.**

(Matějček, 1994).

MOTIVACE

"Jsem dětská sestra a pracovala jsem v kojeňáku. Srdce mi rvala miminka v postýlkách, co dotek znala jen z přebalování a koupání. Při krmení se dávala do polosedu na bok tak, aby jim lahvička sama držela a když plakala, nikdo je nepochoval. Emoce zakázány, není na ně čas."

"Odrostly nám tři děti, nejmladšímu bylo tenkrát devět a už jsem byla tou dobou dokonce babičkou. Chyběl mi domácí šrumeček, byla jsem málo vytížená, tak jsem přemýšlela, co s tím. Tak teď vytížená jsem a ještě k tomu moc spokojená."

"Nevytváříme nic nového, žádnou díru do světa, my jen vracíme stav věci před komunistickou érou ústavnosti. Vždyť za první republiky u nás byl propracovaný systém pěstounské péče, který komunisti po válce nahradili svými ústavami všeho druhu."

"Osobně jsem velmi toužila dát lásku malým dětem. Netušila jsem, jak moc oboustranný proces to je. Také mi to přišlo velmi smysluplné, že pomůžete mnoha dětem, které jsou v nouzi a bylo jim odepřeno radovat se ze svého dětství."

"Celý pracovní život jsem dělala s lidmi. Nejvíce mě dostalo oddělení mladistvých vazebně stíhaných. Poznala jsem, jak se na dětské duši podepíše nevhodné životní podmínky, životní podmínky, mizerná rodina nebo bezcitnost ústavní výchovy. Totálně jsem v předchozím zaměstnání (učila jsem na 2. stupni ZŠ) vyhořela. Potřebovala jsem dělat něco, co má SMYSL."

PŘIJETÍ DÍTĚTE

Proces přijetí dítěte se liší podle toho, zda jde o péči přechodnou nebo dlouhodobou. Do PPPD se dítě dostává (většinou) **bez předchozího seznamování**, přechodní pěstouni jsou povinni ho přijmout, nemůžou odmítnout. Dlouhodobí pěstouni jsou předem seznámeni se spisem dítěte, dostávají čas k rozhodnutí, s dítětem **se postupně seznamují**.

Přijmout a zamilovat si malé miminko je snadné, těžší je to s dětmi většími. Úměrně věku stoupá i počet traumat a různých selhání, které za sebou dítě má.

Představte si sami sebe na jeho místě. Přemýšlejte nad tím, jak byste se k příchodu do nové rodiny postavili Vy v jeho věku.

Věřili byste novým dospělým ve Vašem životě?

Přijali byste je bez výhrad?

Chtěli byste domů?

Byli byste vděční za čistou postel?

Poslouchali byste na slovo?

Byli byste hodní?

Nejde se připravit stoprocentně a rozhodně se nejde připravit úplně na všechno. Určitě se najde něco, co vás strašně moc překvapí, rozhodně budete něčím zaskočení a celkem jistě to bude těžší, než si na začátku vůbec dovedete představit. Ale stejně tak to bude smysluplné, obohacující a přínosné - nejen pro dítě, ale i pro Vás.

Vždycky jsem věděla, že to chci udělat. Vzít si domů cizí dítě. Nějaké malé, opuštěné ptáče. Když bylo našemu nejmladšímu synovi pět let, začala jsem o tom mluvit se svojí mámou, manželem, se ségrou i našimi třemi dětmi.

Školení tehdy žádné nebylo, sociální pracovnice nás vyzpovídala, podívala se po našem domě a za pár týdnů nám volali, že pro nás mají holčičku v jednom dětském domově. Rozjeli jsme se za ní úplně všichni - já, manžel a děti. A to byla první chyba. Bylo to daleko, děcka byly protivný, chtěly jít na hřiště a ne do nějakého ošklivého velkého domu.

V hale byla spousta dětí a to dětí, které byly na první pohled prostě jiné. Vychovatelka zavolala na jednu holčičku: "Karolínko, přijela za tebou maminka", a já se málem položila. Holčička přišla k nám a dívala se někam skrz nás. okousané nehtítky, zapraná sukénka, průsvitná plet'.

Hned bych ji objala, ale v tu chvíli začal náš Petr brečet, že ho naše Helenka kopla. Karolínka si šla hrát a už si nás nevšímalá. My za ní jeli už jen s manželem ještě další týden, to jsme děti nechali doma s babičkou, která s tím, abychom si vzali dítě z DD vlastně nesouhlasila. No a to byla druhá chyba, dávala to dost najevo, já se na ni zlobila, my dvě jsme se kvůli tomu hádaly.

Dneska už vím, že tomu nerozuměla a že se o mě prostě bála, abych si nenaložila víc než unesu... a taky nevěděla, zda dokáže Karolínku přijmout ... **Kdybych tenkrát věděla co vím dnes, na všechno bych si dala víc času. Tolik bych netlačila na okolí, na Karolínku, ani sama na sebe. Přes těžké začátky je dnes Karolínka j naší dcerou a vnučkou našich rodičů, patří k nám a vždy bude naší součástí.**

NAŠE DĚTI

Naše malá se narodila jako čtvrté dítě – a maminka ji neměla s manželem. Ta

se k nevěře svému muži přiznala a těhotenství tajili před celou rodinou.

Po porodu se rozhodla dát dítě k adopci, ale až poté, co se seznámí s adoptivními rodiči. Ospod před týdnem žadatele vytipoval a zajistil jejich schůzku s matkou malé. Pokud vše dobře dopadne, přijedou se adoptivní rodiče po schůzce podívat na malou.

Malý se narodil osmnáctileté holčině, nechala ho v porodnici a odešla. Po týdnu kontaktovala Ospod s tím, že by ho chtěla vidět. Domluvila se se svými rodiči a vrátila se k nim do domu. Malého v jeho třech týdnech získala zpět. Do té doby byl u nás a ona většinu času s ním.

Děcka žila jenom s tátou, máma jim umřela před rokem. On se o ně moc nestaral nikdy, ale naposled odjel někam za kámošem a nechal je doma samotné. Po třech dnech to bylo divné sousedce, slyšela dětský pláč a zavolala na obecní úřad. Malé byly dva roky a klukovi pět. Dával jí piškoty a rohlíky a mlíko, než došlo.

Narodila se s genetickou vadou. Rodiče na to nebyli připraveni, nechali ji v porodnici. Hledají se pro ni vhodné adoptivní rodiče nebo pěstouni.

Otec malého je ve vězení, máma na psychiatrii na oddělení závislosti. Pokud dokončí detox a bude chtít, může jít s malým do komunitní léčebny. Ale nevím, je to její několikáté zkoušení přestat.

Je jí osm, je u nás třetí měsíc. Nezačala chodit do školy a až díky tomu se o ni někdo začal zajímat. Vyrůstala v místnosti bez oken, chodila na kbelík. Neumí mluvit, chová se jako mentálně zaostalá. Nejspíš asi i je. Všechno se teprve uvidí. Zatím ji zvykáme na normální režim, světlo v pokoji, pravidelné jídlo, hlasy a zvuky. Nevíme, co bude dál.

BIOLOGIČTÍ RODIČE NAŠICH DĚTÍ

pocházejí často z dysfunkčních rodin a nemají předpoklady k plnění rodičovské role. Z různých důvodů nemohou, nejsou schopni nebo nechtějí vykonávat povinnosti plynoucí z rodičovské zodpovědnosti.

To ale nemění nic na tom, že stále rodiči „našich“ dětí **zůstávají a zůstanou.**

Setkáváme se s tím, že žadatelé o adopci jsou úřadem přemluveni k tomu, aby zároveň podali žádost o pěstounství. Je jim slíbeno, že dostanou do péče dítě, které sice není právně volné, ale časem nejspíš bude a kontakty s biologickou rodinou jsou vyloučeny. Toto jednání považujeme za hodně nefér ke všem zúčastněným a domníváme se, že to pěstounské péči škodí. Ne, nezastáváme se rodičů, kteří svou rodičovskou roli nezvládají, a proto jsou jejich děti v pěstounské péči.

Jsem na straně dětí, které mají právo na to znát svou biologickou rodinu. Pěstoun je od státu placen právě proto, že jemu svěřené dítě má biologickou rodinu a on musí podporovat sounáležitost dítěte k jeho blízkým.

I my za sebou máme hodně krušné chvíle, nastavování hranic a zvažování frekvence a způsob kontaktů, přemýšlení nad tím, jak jaké informace podávat a ano, i já cítila v určitých momentech strach, nepochopení, nesnášenlivost, pohrdání a i žárlivost.

Některé kontakty našich dětí s biologickými příbuznými probíhají asistovaně, na neutrální půdě a po domluvě tak, aby nám časově vyhovovaly. Byly a jistě i budou situace, kdy je na místě kontakt odmítnout - s ohledem na zdravotní nebo psychický stav dítěte.

Naše děti mají to štěstí, že se se svými rodiči vídají. Nemusí o nich fantazírovat, představovat si je, idealizovat. Znájí je a i když ne hned, tak v budoucnu si poskládají pravdivý obrázek o tom, jak se který dospělý v jeho životě choval.

SELHÁVÁNÍ PĚSTOUNSKÉ PÉČE

Za selhání pěstounské péče se v našem státě považuje situace, kdy je rozhodnutím soudu předčasně ukončen výkon pěstounské péče. Velice podrobně je téma zpracované ve zprávě organizace Lumos. My si z ní dovolujeme citovat:

- 90 % dětí v dlouhodobé pěstounské péči a 97 % v pěstounské péči na přechodnou dobu nezažije selhání péče. Pobyt v péči zpravidla končí návratem do rodiny, adopcí nebo zletilostí.
- Každoročně je ukončena péče u cca 2000 dětí, z toho cca 200 předčasně kvůli selhání. K selhání dochází nejčastěji po 7 letech péče, když je dětem 13 - 14 let.
- Nejčastějším důvodem selhání je chování dítěte, jeho nezvládání ze strany pěstounů, vztahy s pěstouny, problémy ve škole či rizikové chování. Zanedbání dítěte se vyskytlo v 29 % případů selhání, týrání v 13 %.

Jak tomu předejít? Mou cestou je být upřímná a o svých pocitech a trápeních mluvit. Nebojím se požádat o pomoc, důvěřuji naší psycholožce a přiznám, když jsem v koncích. Učím se pracovat s bezmocností, kterou občas cítím. Snažím se být aktivní, cíleně a intenzivně se hýbat, pečovat o sebe. Abych mohla pomáhat, musím se cítit dobře.

Nejdřív jsem si přišla třeba jako vychovatelka někde na intru. Pořád jsem jen kontrolovala, jestli je třeba zhasnuto, spláchnutý záchod, jestli nemá ve skříni špinavé prádlo, nutila ho jíst i něco jiného než rohlíky, lítala s ním na logopedii, poslouchala ve škole, jak je strašnej, vysvětlovala mu jak zacházet se psem, že má zdravit sousedy, aby si myl po venku ruce... Pořád dokola a bez výsledku. Vždycky když to vypadalo, že se to lepší, něco provedl. Rozflákal dveře ve škole, ukradl čokoládu v samošce, popral se s klukem na hřišti. Zjistila jsem, že kouří. Manžel už skoro nechodil domů, naše děcka taky ne, pořád byly u kamarádů nebo u našich, byla jsem unavená, zklamaná a naštvaná. Přestala jsem mu dávat kapesné, začal krást. Sebral peníze dětem z kasičky a jednou mé mámě z peněženky. Nachytala jsem ho, jak kouká na porno, a začala jsem na něj křičet a chtěla jsem s ním zatřást, chytila jsem ho za ramena a on se počůral. Strašně jsem se styděla. Přestal se mnou komunikovat. Ničil věci, dělal to schválně.

Nenechal se pohladit, několikrát do mě silně strčil. Začala jsem se ho bát. Vzdala jsem to a přemluvila manžela, abychom ho dali do ústavu. Myslím, že mi to manžel ani děti neodpustili. Byl u nás šest let.

Jak vlastně vzniká láska a kdy se dítě opravdu začne cítit bezpečně a tudíž se může hojit a růst? **A jak tomu přispět?**

Jedním z našich nejmocnějších nástrojů jsou dotyky.

Dotýkat se miminka je zcela přirozené a blízké fyzické spojení plné láskyplných doteků brzy navodí miminku pocit bezpečí, zklidní ho a prospívá mu. S většími dětmi je to náročnější.

Někdy potřebují čas. **Netlačme na ně.** Nabídněme podržení za ruku, pohlázení po vlasech.

Můžeme se společně houpat. Možná budete hrát hru Píšu dopis, tečka, čárka... a možná se k vám dítě přitulí ihned a možná se bude chtít objímat s kýmkoliv koho potká. Možná bude tak přítulné, že nám to poleze na nervy. To, co dítě potřebuje, je **bezvýhradné přijetí**. Potřebuje vědět, že ho přijímáme i s jeho minulostí, bolestí, špatnými rodiči, špatnými návyky, že ho obejmeme, kdykoliv bude potřebovat. Láska se rodí pomalu, je to proces, vyvíjí se. Někdy se projeví až ve vypjatých situacích a my najednou víme, že už tu je.

**Bylo jí devět. Všimla jsem si, že má něco v ruce.
Bylo to ... prostě to byl kousek hovínka. Dívala jsem
se na ni a došlo mi to.
Ona to jedla.
Měla to na rukách, na zubech, na triku. Stály jsme
proti sobě a já se pomalu sesunula na zem a
rozbřečela jsem se. Ona začala taky brečet. Úplně
potichu, padaly jí jen velké, tiché slzy. Vybídla jsem
ji, aby si sedla ke mně. Obejmula jsem jí. Takhle
jsme tam seděly a plakaly, než nás našel manžel.
Společně jsme uklidili postel, otřeli zed', ona se
vykoukala, očistila. Tohle byla ta chvíle, kdy se
stala navždy mou dcerou.**

PŘEDÁNÍ Z PPPD DO ADOPTIVNÍ RODINY

Nechci jim ho fotit. Nechci dodat výsledky vyšetření, vůbec jim nechci popisovat, jaký je. Je úžasný. Neskutečný, usměvavý, pohodový, chytrý, šikovný. Zaslouží si tu nejlepší rodinu a to jim taky nakonec napíšu a mám pocit, že si pod sebou podřezávám větev a přidám jeho fotky s čírem na hlavě a v ponožtičkách s žirafou a všechno to pošlu.

Za několik dnů se ozve telefon, kde se mě paní z kraje ptá, jak se máme. Odpovím, že skvěle a ona, že před sebou má manžele XY, a že se jim malý strašně líbí a jestli by mohli všichni tak za dvě hodiny přijet. A já říkám ano, sama nevím proč.

To, jak se cítíme my, se dá minimálně přirovnat k tomu, jak se cítí ti, kteří jedou k nám. Několik let snažení o dítě. Rozhodnutí, že přijmu s definitivní platností dítě cizí. Čekání na něj. A najednou sedíte v autě a jedete do rodiny, kde ho už nějakou dobu znají. To Vaše dítě.

Pijeme kafe a všichni se snažíme zamaskovat nervozitu. Mrňousek spí jako na potvoru mnohem déle než jindy. Nakonec pro něj dojdu a položím ho mezi budoucí rodiče. Budí se pomaličku, protáhne si jednu ruku, druhou, nožičku, otevře oko a zase ho zavře, potom druhé a úsměv, usměje se na ně, na ty nové lidi kolem něho a já vím, že je všechno přesně tak, jak být má. Maminka se ho bojí vzít do náruče, prý od včerejšího rána, kdy jí zavolali, že pro ně možná mají chlapečka, nejedla. Bojí se, že ho pustí na zem. Tatínek ho opatrně lechtá a mezitím jim zvoní telefony, protože babičky, dědečkové, budoucí tety a strejdové chtějí vědět, jaký je.

A když odjedou, tak se s mužem shodneme, že jsou skvělí.

Lepší rodiče pro našeho mrňouska jsme si ani nemohli přát. Večer, když dáváme malého spát, vidím, že má můj muž v očích slzy.

Znovu si říkáme, že je to všechno správné, že si ho nemůžeme nechat, opakujeme si to, co oba víme a já jsem statečná a brečím až v noci, tajně, potichu, dovnitř.

PPPD M.

PÁR SLOV OD ADOPTIVNÍCH RODIČŮ

Vnímám pěstouny jako lidi s obrovským srdcem, moc je obdivuji a vážím si jich. Ve všem jsme se shodli. Jezdila jsem za nimi moc ráda a vlastně dodnes jezdím. Vidí, jak náš syn vyrůstá. Zveme je na narozeniny a jiné oslavy. Bereme je jako součást rodiny, jako takové třetí prarodiče. Jsem moc ráda, že nám vstoupili do života.

...byla to naše poslední návštěva u paní J. Odváželi jsme si malého domů. Všichni jsme už seděli v autě a paní J. u branky mávala, usmívala se, auto se rozjelo a já se otočila do zadního okénka, abych ještě zamávala... to už brečela, celou tvář od slz... otočila jsem se k malému a pohládila ho, taky jsem začala brečet... to naše tříměsíční miminko bylo milované, hýčkané...

Celé je to takové zvláštní. Jedete domů k někomu, kdo vychovává vaše budoucí dítě. Zpočátku jsem měla strach, abychom si s pěstouny sedli. Přeci jen tam člověk potom stráví poměrně dost času. A neustále jsem měla pocit, že někomu koukám do soukromí. Musím říct, že vás pěstouny moc obdivuji. Jsem vděčná, že můj syn nemusel být devět měsíců v ústavu. To nepochopí nikdo, kdo do toho nevidí. S mužem jsme si brali domů vysmátého, vymazleného kluka. Já bych si jen přála, aby bylo dost pěstounů pro všechny děti, protože to má obrovský smysl. I když se synovi první dny stýskalo a bylo to náročné, má od pěstounů velký vklad do života. Jsme spolu stále v kontaktu. Posílám fotky, jak se u nás malý má a jaké dělá pokroky. Až bude větší, byla bych ráda, kdyby je poznal.

Beru to tak, že vždycky budou součástí jeho života.

Naše malá je z babyboxu a přechodní pěstouni jsou ti, kteří s ní byli od první chvíle. Máme její fotografie, otisk nožičky, první dudlíček. Je to zvláštní, ale naše malá prostě ví, že jsou pro ni důležití. Nevidíme se často, ale kdykoliv k nim přijedeme, malá se chová jako doma.

NÁM VŠEM:

Nevíme, jak hodně jsou naše děti poznamenány odloučením od „svých lidí“, netušíme, jestli má genetika vliv na výchovné problémy, nikdo nedokáže říct, do jaké míry dokážeme ovlivnit budoucí život našich přijatých dětí... Věříme tomu, že láska, péče, podnětné prostředí a trpělivost dokáží hodně, ale už víme, že ne úplně všechno.

My pěstouni jsme se rozhodli pro úžasnou a důležitou věc. Ano - děláme úžasné a ty nejdůležitější věci na světě: **dáváme dětem rodinu**. Nenechme se otrávit nebo dokonce odradit. Nebojme se. Ani dětí, ani úřadů. Nejsme prosebníci, jsme někdo, kdo nabízí potřebnou službu.

Jsme ti, kteří prošli posuzováním, prověřováním a hodnocením. Obstáli jsme a soud nás uznal kompetentními pro výchovu svěřených dětí.

Láska přichází časem, svědomí se buduje několik let, vděčnost vůbec přijít nemusí a očekávání nechme někde úplně stranou.

Nebojme se říct si o pomoc. Dovolme si přiznat únavu, strach, nejistotu, vztek ... dovolme si být nedokonalí.

Ve Spiritu věříme v sílu podpory, sdílení a pomoci. Naše zkušenosti předáváme dál: Budujeme komunitu vzdělaných, inspirativních a spokojených pěstounských rodičů. Přidejte se k nám, budete vítáni.

Za náš tým Marcela T.

